

PER OCH PÅL

(En liten humorell)

Tänk, så bra vi fått det nu för tiden med Internet och e-post. En av mina jämnåriga släktingar stack iväg till USA för mer än sjuttio år sen. Han ville vid den tiden inte finna sej i den svenska Vi och Dom mentaliteten och därtill Avunden som han ansåg ha blivit svenskarnas hedersgäst.

Vi e-postar till varandra ibland och för någon tid sedan frågade jag honom om han inte kunde tänka sej vända tillbaka hem till gamla Sweden nu på ålderns höst. Vi har det ju ganska bra här också, menade jag. Det kom ett långt svar, det längsta jag någonsin fått, och det är delar av det svaret jag vill vidarebefordra till läsaren. En del kommer att le, och andra kommer att knyta näven. Men hur som helst, har du svagt hjärta så läs inte längre än hit.

- Tack för din välvilja och omtanke, men jag tackar nej och avstår. Du vet varför jag gav mig iväg en gång, och min fasta övertygelse är, att det inte blivit ett dugg bättre i den storsvenska lekstugan sen dess. Det är fortfarande så att mitt gamla hemland befolkas av en massa Per- och Pål-individer, och båda är kategorimänniskor med var och en sina egna intoleranta grundvärderingar. Per är allmänt

borgerlig och Pål är allmänt socialistisk.

Båda levde en gång sida vid sida, och för att förklara sin åsikt om varför allt började gå snett, som han tyckte och att ingenting i grunden egentligen förändrats, beskrev han det som sagan om Per och Pål.

- För att kunna försörja sej startade båda med att skaffa sig var sin ko. Per var mån om sin ko och utfodrade henne gott och rikligt, och han fick mycket mjölk. Han fick så mycket mjölk att han kunde sälja på export till andra sidan bygränsen, och för förtjänsten köpte han en tjur. Med tiden föddes en kalv och därmed en ny ko på tillväxt. Efter ytterligare en tid kom kalv nummer två. Per satsade framåt av egen kraft och garderade sej för framtiden. När Pers ko var förbrukad slaktade han henne och fick själv gott om mat.

Pål däremot praktiserade en annan metod. Han var sparsam och snålade på maten till sin ko, och det blev allt mindre och magrare mjölk i stävan. Han snålade även på egna initiativ och räknade med hjälp av andra när han så behövde. Det blev aldrig en krona över för att kunna skaffa sig en egen tjur. När det behovet blev dagsaktuellt, gick han över till grannen Per och ville låna hans tjur och sa:

- Du Per, som redan har tjur till din enda ko, du kan väl låta min ko använda

honom nu, för han räcker ju gott och väl till för både din och min ko.

- Nej min vän och granne, det kan du inte få. Min Ferdinand är räntan jag har fått ut på min investering då jag köpte kon och han ska endast användas för mina egna framtida behov. Vi har från början haft samma förutsättningar du och jag till att skaffa oss egen tjur till våra kor, men din beräkning har varit att få utnyttja min tjur gratis.

Pål gick slokörad hem efter framfört ärende. Han fortsatte töja och dra i de tomma spenarna tills de blev långa och smala som dagmaskar. Till slut måste även han slakta sin ko och äta upp det magra köttet, utan att ha någon kalv på tillväxt. Sedan han svält sista tuggan, satt han som en gapande fågelunge och skrek tvärs över gårdsgårn till Per:

- Nu kräver jag av dej Per, att du ger mej din ena kalv, du har ju två, och jag måste få leva vidare jag också. Vi är

ju grannar, och lite solidaritet får du väl ändå lov att visa mig!

- Nej min gode vän, den sortens solidaritet som alltid ska gå bara åt ett håll den tilltalar mig inte. Du får vackert lov att leva vidare på dina egna meriter och inte på mina. Kom ihåg min vän att vi var tomhänta från början både du och jag. Skillnaden är den att du alltid försökt sko dig på någon annans bekostnad och nu står du med facit i hand.

- Förstår du nu varför jag föredrar att stanna kvar här?

Ja ja! Jag förstod och tänkte svara, men jag avstod då jag inte ville såra honom. Han hade inte själv förstått och insett att hans egen uppfattning om Per och Pål var en spegelbild av alla Per och Pål i hans eget nya hemland.

© Göte Ingelman 2012